

Så derfor regnede vi egentlig med, at det her tidspunkt da måtte være passende. Hvis det er passende at fremsætte forslaget på et tidspunkt, hvor overenskomstforhandlingerne lige er afsluttet – jeg kunne forstå, at det er det mest passende tidspunkt – må man vel sige, at sidste gang, vi fremsatte forslaget, og hvor det var til behandling i marts måned, havde det jo været passende at vedtage forslaget i april eller maj inden folketingssamlingens udløb; da var overenskomstforhandlingerne overstået, og der kunne man have gjort det i fred og ro.

Det er klart, at hvis man er uenig i forslaget, skal man selvfølgelig ikke vedtage det – det er da en ærlig sag – men det dér med, om det er passende eller ikke passende: Jeg tror aldrig, jeg finder et tidspunkt her i Folketinget at fremsætte det på, hvor de, der vil bruge udtrykket »passende«, vil sige, at det er passende.

Jeg kan forstå, at forslaget, som det nu ligger, åbenbart ikke kan vedtages, fordi det ikke er passende, men så må forslaget blive liggende i Arbejdsmarkedsudvalget, og det gør det jo så, mens overenskomsterne forhandles; men efterfølgende ligger det der jo stadig væk. Jeg må så regne med, at de mennesker, der har argumenteret med, om det er passende eller ej, vil sige, når vi kommer frem til maj måned, at så kan vi vedtage det – eller forkaste det, hvis man er politisk uenig i det, men man kan ikke bruge udtrykket »passende« på det tidspunkt. Det forventer jeg.

Med hensyn til selve argumentationen omkring det vil jeg sige, at når vi mener, 35 pct.-reglen er forkert, hænger det sammen med, at vi mener, det er rigtigt, at de mennesker, som noget vedrører, har indflydelse på det og dermed også kan tage et ansvar for det. Det vil sige, at medlemmerne skal have indflydelse på det, og det har de bedst, hvis reglen ikke er der og de kan tage et ansvar. Det betyder så også, at når de har deltaget i en demokratisk afstemning og har haft den fulde mulighed for det, kan de heller ikke brokke sig.

Det er ikke kun, fordi vi synes, det er i orden, man kan vælte et forslag. Det synes vi selvfølgelig det er, hvis folk er uenige i indholdet, men vi synes da ikke, at det er bedst altid at vælte et forslag – slet ikke – men man skal have mulighed for det og dermed også tage et ansvar for det.

Med hensyn til sammenkædningsreglerne har vi skrevet i bemærkningerne, at det er en underlig måde, man somme tider sammenkæder

grupper, der intet har med hinanden at gøre, på. Og hr. Poul Erik Dyrland må som fagforeningsmenneske også en gang imellem synes, det er underligt, at nogle af hans kolleger skal være sammen med nogle, som de slet ikke har noget at gøre med. Sidste gang var – som vi også anfører – f.eks. sømændene sammen med nogle, hvor man må sige, at det var svært at se, hvad sømænd havde med dem at gøre. Det havde været naturligt, de havde været i en gruppe formentlig omkring transportsektoren.

Så under alle omstændigheder synes vi, at det her er i fin overensstemmelse med demokratisk tankegang. Til påstanden eller synspunktet om, at man har så mange regler af den slags også inden for foreningsverdenen, vil jeg sige, at inden for foreningsverdenen er reglen jo, at der skal være et vist antal mennesker, for at der kan vedtages noget – der skal være quorum for at få vedtaget noget. Her skal der være nogle for at få forkastet noget. Det er en underlig måde at fratage medlemmerne den fulde indflydelse på.

Derfor mener vi fortsat, at forslaget er rigtigt, og vi er glade ved, at der inden for fagbevægelsen i stigende omfang rejses diskussion om dette. Man må også spørge: Er det sådan, at parterne skal sige ja begge to, uanset hvor lang tid det tager? Har Dansk Arbejdsgiverforening en vortoret i det her spørgsmål til enhver tid?

Jeg forstod arbejdsministeren sådan, at det har de ikke. Det vil sige, at når arbejdsministeren nu har sagt til parterne, at de skal sætte sig ned igen og tale om tingene, så må der ligge deri, at de skal se at få fundet ud af noget. Og finder de ikke ud af noget, må det betyde, at regeringen kommer med et udspil, og så vil jeg opfordre regeringen til, at man kommer med udspillet i så god tid inden de kommende overenskomstforhandlinger, at vi ikke risikerer, at der her i salen er nogle, der siger, at det ikke er et passende tidspunkt. Hvis regeringen mener, der er et behov, må det allersænest ske i begyndelsen af folketingssamlingen 1995-96, så det ikke løber ind i nogle overenskomstforhandlinger.

Og der vil jeg godt lige høre ministeren: Er der sat en præcis tidsfrist for, hvornår parterne skal være færdige med det, sådan at ministeren kan gøre sig sine overvejelser med henblik på et udspil, hvis parterne ikke selv kommer med noget, som er tilfredsstillende efter regeringens opfattelse?